Р Е Ш Е Н И Е
№ 44060

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова
ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11416** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Симов Груп“ ЕООД против Решение № 2293 от 23.06.2026 г. по АНД № 2757/2026 г. по описа на Софийски районен съд, потвърждаващо Наказателно постановление /НП/ № 74/2024 г. от 02.04.2024 г. на председателя на Патентно ведомство, с което на основание чл. 127, ал. 1 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ за нарушение по чл. 127, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 2, т. 2, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗМГО на „Симов Груп“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на процесуалния и материалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, се иска отмяната му, решаване на спора по същество и присъждане на деловодните разноски.

Ответникът - председателят на Патентно ведомство на Република Б., оспорва жалбата. С отричащи основателността й доводи, моли съдебното решение да се остави в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу размера на заявените от касатора разноски за адвокатски хонорар като прекомерен.

Заключението на участвалия в производството прокурор е за неоснователност на касационното оспорване.

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира за неоснователна.
Според фактическите установявания на районния съд при извършена на 11.03.2024 г. проверка от служители на ПВ в обект, находящ се на адрес: [населено място], [улица], стопанисван от „Симов Груп“ ЕООД, е констатирано, че обектът е обозначен с фирмено наименование, посочено е работно време, информация за предлаганите услуги, свързани с мобилни устройства, като на външната информационна табела е поставен знак, представляващ стилизирано изображение на отхапана ябълка, асоцииран с търговското наименование „Apple“. В складовото помещение на въпросния обект проверяващите са установили наличие на 61 броя калъфи за мобилни телефони, означени със знак, представляващ стилизирано изображение на отхапана ябълка. Към момента на проверката в търговската част на обекта не са били изложени калъфи от същия вид за продажба. От страна на проверяваното дружество не са представени документи, удостоверяващи произхода на намерените стоки, включително установяващи съгласие от притежателя на регистрираната марка или наличие на лицензионен договор за използване на съответното означение в търговската дейност на дружеството. Описаното количество калъфи за мобилни телефони е иззето и задържано от проверяващите съгласно протокол за изземване и задържане на веществени доказателства. Към административнонаказателната преписка е приобщена библиографска справка за международна марка с рег. № 975076, представляваща фигуративен знак – стилизирано изображение на отхапана ябълка, регистрирана за стоки от клас 9 на Международната класификация на стоките и услугите, включително за калъфи за мобилни телефони, с притежател Apple Inc., САЩ. За описаното деяние, квалифицирано като нарушение на чл. 127, ал. 1 ЗМГО, е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № № 37/11.03.2024 г. При идентична фактическа обстановка е издадено и обжалваното пред СРС наказателно постановление.
За да потвърди оспорения акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН, въззивният съд е приел, че е издаден при спазване на процесуалните правила и изискванията за форма. Въз основа на безспорно установените в хода на съдебния процес факти е извел заключение за осъществяване признаците на административното нарушение от обективна страна. Индивидуализираната в минимален размер имуществена санкция е преценил като съответна на тежестта на нарушението. С аргумент за липса на обстоятелства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност на деянието, съдът е отрекъл приложимостта на чл. 28 ЗАНН към спорното правоотношение.
Решението е правилно.
Касационната проверка констатира липса на заявените в жалбата съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Фактическите установявания, отразени в наказателното постановление, споделени и от СРС, кореспондират на данните по делото. Съдът е преценил фактите от значение за предмета на спора и приложимото към тях право. Формирал е вътрешното си убеждение въз основа на събраните в съдебното производство гласни и писмени доказателства, включително показанията на служителите от ПВ и приложените писмени документи, относими към извършения контрол. Въззивният съд се е произнесъл след цялостна служебна проверка на акта по чл. 58д, т. 1 ЗАНН в изпълнение на изискването на чл. 314 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН и при излагане на мотиви, обуславящи постановения правен резултат. Възраженията на оспорващия са надлежно обсъдени, като е даден точен и правнообоснован отговор на релевираните доводи. Не са налице процесуални пропуски при разглеждане на делото във въззивното производство, поради което бланкетните оплаквания за засягане на обжалваното решение от процесуален порок са неоснователни.
Съответно на доказателствата и на материалния закон е заключението на съда за правомерно

ангажиране на административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател.
Разпоредбата на чл. 13 ЗМГО дефинира съдържанието на изключителното право върху марка – то включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност всеки знак за стоки и/или услуги, който е идентичен или сходен на марката в посочените от закона хипотези. По силата на приложимото право в обхвата на използването в търговска дейност попада и предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, съхраняването им или държането им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак - чл. 13, ал. 2, т. 2 ЗМГО. Следователно съхранението или държането на въпросните стоки с цел реализация на пазара само по себе си също предпоставя неправомерно използване по смисъла на закона.
Санкционната норма на чл. 127, ал. 1 ЗМГО предвижда налагането на имуществена санкция в размер от 3 000 до 20 000 лв. на юридическо лице, използващо в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 1 и 2 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател. Елементи от фактическия състав на нарушението от обективна страна са: 1. стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка; 2. тези стоки или услуги да се използват в търговска дейност в някоя от посочените в чл. 13 от ЗМГО форми, в т.ч. съхранение или държане; 3. използването в търговската дейност да се осъществява без съгласието на притежателя на регистрираната марка.
В случая „Симов Груп“ ЕООД е санкционирано за това, че е използвало в търговската си дейност, държейки на склад, стоки - 61 броя калъфи за мобилни телефони, означени със знак, сходен на регистрирана марка с притежател Apple Inc., САЩ, без неговото съгласие, като защитеният знак е използван за стоки, идентични на тези, за които марката е регистрирана. Безспорно установеното от фактическа страна, че в складовото помещение - неразделна част от търговския обект на дружеството, са открити стоки с очертаните по-горе характеристики, обуславя за извод за съхраняването им с цел продажба, респ. за укоримо поведение на търговеца в нарушение на забраната по чл. 13, ал. 2, т. 2, съставляващо основание по чл. 127, ал. 1 ЗМГО.
Несподелим е основният аргумент на касатора за несъставомерност на деянието, поради неизвършване в проверяваното помещение на търговска дейност – продажба. В противовес на защитната му теза, липсата на регистрация на обекта като магазин (въпреки заявените намерения за това), респ. на регистриран касов апарат, не опровергава релевантната за отговорността констатация за наличие в складовото помещение на обекта, стопанисван от дружеството и външно обозначен със съответните атрибути като търговски (рекламни надписи, фирмено наименование, работно време и т.н.), на определено количество стоки, попадащи под режима на чл. 13 ЗМГО. От значение в случая е държането и съхраняването им в обособената складова част на обекта, признато от закона за съставомерно на собствено основание, независимо, че към момента на проверката не е установено предлагането им за продажба в съответната му търговска част. В този контекст мотивите на районния съд за осъществяване признаците на нарушението от обективна страна се споделят от касационната инстанция, препратката към тях е допустима съобразно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, а повторното им казуистично обсъждане е ненужно.

Верен е изводът на СРС, че наложената санкция в минимален размер е справедлива, съобразена с критериите на чл. 27 ЗАНН и съответна на целта на закона, оказвайки възпиращ и превантивен ефект.
Правилни са и съжденията на съда, отричащи приложение на института на маловажност към процесното противоправно деяние. С оглед характера на нарушението изследването на въпроса за конкретно негативно изменение на обществените отношения, респ. – за настъпили вредни последици, е неотносимо към маловажността. Без значение е и обстоятелството за липса на

предходно санкциониране на дружеството за нарушение по ЗМГО – то би могло да бъде евентуално взето предвид при определянето на размера на санкцията, а не при преценката на предпоставките по чл. 28 ЗАНН. Деянието не се отличава от обикновените, типични случаи на нарушения от този вид, а това е основание да се изключи маловажността му. Накърняването на обществените отношения, обект на защита с административнонаказателната норма, е последица от правнорелевантния факт на неспазване на забраната за използване от трети лица на защитен знак без съгласие от неговия собственик като една от мерките за постигане целта на специалния закон. Интензитетът на отрицателно въздействие към момента на нарушението не предпоставя квалифициране на случая като маловажен. Неприложимостта на чл. 28, вр. с §1, т. 4 от ДР на ЗАНН произтича и от значимостта на регулираните със ЗМГО обществени отношения, свързани с охрана не само на правата в сферата на индустриалната собственост, но и на правата и интересите на потребителите, които биха могли да бъдат въведени в заблуждение относно произхода на стоките. Обезпечаването на регламентираната в ЗМГО комплексна закрила предполага засилена защита и постигане на превантивната цел на санкцията.

Изложеното обуславя заключение за законосъобразност на оспореното наказателно постановление. Достигайки до същия краен извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Крайният изход на делото в касационната му фаза обуславя право на разноски за процесуална защита в полза на ответника. Своевременно заявените и дължими на ПВ разноски са на стойност 130 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 63д, ал. 1, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН. Превалутирана на основание ЗВЕРБ сумата възлиза на 66, 47 евро.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София - град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2293 от 23.06.2026 г. по АНД № 2757/2026 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „Симов Груп“ ЕООД да заплати на Патентно ведомство на Република Б. сумата от 66, 47 евро разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: